

Söndagen efter jul

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 2:13–23.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndag står rubriken och predikoämnet *"Barnaskapets trygghet"*. Det kan samtidigt med rätta sägas, att evangeliets ord om *"ett tecken som skall bli va motsagt"* och predikotextens beskrivning av barnamorden i Betlehem drar som en kall vind genom vårt kyrkorum och våra själar fyller oss med oro och beklämning. Ja, otryggheten vill tränga ut tryggheten. Ändå har evangelieboken rätt i sin rubrik, som beskriver själva vår kristna existens, vår utgångspunkt vid varje avlyssnande av Guds tilltal, den som episteln omtalar med orden: *"Och eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar: 'Abba! Fader!' "*. Det Ord, som når oss i dag, sänder i våra hjärtan just denne Ande och väcker vår tro på *"Barnaskapets trygghet"*.

Det, som är både predikotextens och evangeliets centrum är barnet Jesus, sann Gud och sann människa, vår ställföreträdande tillfyllestgörare. Detta är evangeliets själva upptakt: *"Jesu fader och moder förundrade sig över det som sades om honom"*. De gläds storligen åt Simeons strax innan uttalade ord om hur hans ögon *"sett Gud frälsning"* (Luk. 2:30), hur barnet i hans famn skall predikas för hela världen som syndens övervinnare, dödens besegrare, djävulens förtrampare, just det, som ligger i orden *"ett ljus, som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet, som skall givas åt ditt folk Israel"*. (Luk. 2:32) Dessa ord läggs enligt texten på hans tunga av Den Helige Ande och har uppenbarelseskaraktär, låter det heliga barnets gudamänsklighet träda fram. Allt måste tjäna detta barn, och för att förkunna dess lov har Simeon kallats dit. För att bevara detta heliga barn sänds ängeln till Josef med budskapet att fly undan Herodes' anslag till Egypten. Detta barn är alltings mitt, är tillvarons mening och därmed vår trygghet, *"Barnaskapets trygghet"*.

Denna trygghet vilar i Jesus som vår ställföreträdare, i hans övertagande av vår synd, i hans lidande och lydnad för vår skull. Dagens evangelium är genomträngt härav redan genom sin situation som en del av en reningsceremoni efter födelsen. Jesus låter sig

på detta sätt enligt Lagens föreskrift föras fram i templet som delaktig i allas syndaskuld. Samtidigt är templet den plats, där offren dag efter dag fram bärs för synderna, de offer, som väntar på sin fullkomning, på det rätta offret, på Jesus, som vid sitt framträdande inför Israel kallas "Guds Lamm", d.ä. Guds rätta offer, offret, som ensam sonar mänsklighetens syndaskuld. För att så binda Jesus vid den heliga offertjänsten, öppnas Nya Testamentet genom en uppenbarelse inne i Jerusalems tempel, i själva det heliga framför förlåten, dras en prästfamilj in i förberedelserna för Lammets heliga nedstigande i den syndiga mänskligheten, samlar sig i dag människor i templet, ja, träder Hanna fram, hon, som *"aldrig lämnade helgedomen, utan tjänade där Gud med fastor och böner, natt och dag"*. Barnet Jesus är från sin första stund ett templets barn, vigd åt offrets tjänst, åt sitt eviga prästadöme, åt sitt ställföreträdarskap, och därför är hans eviga åminnelse bland oss den heliga offermåltid, där han säger: *"Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder", "Denna kalk är det Nya förbundet i mitt blod, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse"*. Härom säger vi:

- I. **barnskapets trygghet är att vara rättfärdiggjord i Kristus,**
- II. **barnskapets trygghet är att vara ett med Kristus i allt,**
- III. **barnskapets trygghet är en gåva åt tron genom Ordet.**

I. Barnskapets trygghet är att vara rättfärdiggjord i Kristus.

Varje försök att närma sig Gud utan Kristus, utanför syndernas förlåtelse, utanför Kristi rättfärdighet, är dömt att misslyckas. Det kan aldrig skapa *"Barnskapets trygghet"*, aldrig skydda oss mot den stora otryggheten, mot Lagens och samvetets dom. Bara ett duger som medel till att skapa *"Barnskapets trygghet"*, nämligen den Kristus, som i dagens evangelium träder i syndares ställe och går in under vår börda, erbjuder sig som ett fullkomligt, heligt och obefläckat offer oss till godo. Där tron tar emot

denna gåva, uppfylls epistelns ord på oss: "Så är du nu icke mer träl, utan son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av Gud".

II. Barnaskapets trygghet är att vara ett med Kristus i allt.

Den trons trygghet, som består inför Guds stränga dom, och som gläds åt den fullkomliga rättfärdiggörelsen, verkar en "Barnaskapets trygghet" i allt, i alla livets skiften. Vi är ju ett med Kristus, "uppståndna med Kristus" (Kol. 3:1), så att vi insatts i den himmelske Herren, den tronande Kristus, under vars fötter allt lagts. Ja, "nu ären I Kristi kropp" (1 Kor. 12:27), liksom vi i sakramentet mottagit hans lekamen och blod och förenats därmed. Så vet vi oss bestå under samma beskydd som Kristus, kunna beskydda andra med våra böner, vara de allra friaste herrar, ingen underkastad. Så äger vi "Barnaskapets trygghet" var dag och var stund.

III. Barnaskapets trygghet är en gåva åt tron genom Ordet.

Denna söndags uppgift är inte att beskriva "Barnaskapets trygghet" utan att skänka den genom predikan. Denna trygghet hör inte alls till vår naturliga utrustning och låter sig inte framsuggeras, inte befallas fram. Tvärtom är vi av oss själva fulla av otrygghet, av bävan och osäkerhet. Därför måste "Barnaskapets trygghet" skänkas åt tron genom Ordet i predikan och sakrament, så att vi i tron tar emot hans löfte i Kristus: "för eder utgiven", "för eder utgjutet", "men nu har utan Lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad". (Rom. 3:21) Så är predikans uppgift att trösta och upprätta, att besvärja otryggheten och fruktan, och tillsäga åhörarna: "Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket". (Luk. 12:32)

Amen.